

Evangelí del diumenge de la setmana XXI de durant l'any: la porta estreta

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXI de durant l'any. La salvació no està reservada a alguns privilegiats. La condició única per a tothom és esforçar-se per seguir Jesús i imitar-lo, prenent sobre un mateix la creu i dedicant la vida al servei dels germans.

Evangelí (*Lc 13, 22-30*)

Tot fent camí cap a Jerusalem, Jesús passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà:

—Senyor, ¿són pocs els qui se salven?

Jesús els contestà:

—Esforceu-vos a entrar per la porta estreta, perquè us dic que molts voldran entrar-hi i no podran.

Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, vosaltres us quedareu fora i començareu a trucar dient: “Senyor, obre’ns.” Ell us respondrà: “No sé d’on sou.” Llavors us posareu a dir: “Hem menjat i hem begut amb tu, i has ensenyat per les nostres places.” Ell us respondrà: “No sé d’on sou. Aparteu-vos de mi, tots els qui heu obrat el mal!” Allà hi haurà els plors i el cruixit de dents, quan veureu Abraham, Isaac, Jacob i tots els profetes en el Regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d’orient i

d'occident, del nord i del sud, i
s'asseuran a taula en el Regne de
Déu. Hi ha darrers que seran
primers, i primers que seran darrers.

Comentari

L'escena que ens presenta l'Evangelí és molt actual. Jesús està en camí cap a Jerusalem. Mentre avança, la gent que l'envolta va parlant amb ell i li comenten les seves inquietuds. Com ells, també nosaltres som caminants que ens dirigim cap a la pàtria celestial.

El camí de la vida es pot afrontar amb l'actitud d'un turista tranquil i despreocupat, atent només a gaudir de tot allò plaent que se li ofereixi, o com un pelegrí que va lleuger d'equipatge i s'entreté poc en allò que surt al pas, perquè el seu objectiu és assolir la destinació.

Ara bé: si caminem amb comoditat fruit del que ens ve de gust en cada moment, no arribarem també a la presència del Senyor? Aquell que és bo i misericordiós, no ens obrirà la porta gustós per convidar-nos al seu banquet etern? És freqüent trobar-se amb persones que estan convençudes que, al final, moltíssims, tots, se salvaran. Així pensarien alguns dels que anaven caminant amb Jesús; i potser en sentir les seves paraules, una mica temorós, un li demana per quedar-se tranquil: “Senyor, ¿són pocs els qui se salven?”

Jesús no respon directament, sinó que el convida a reflexionar. Li diu que el nombre no és important, si seran molts o pocs, sinó encertar el camí adequat, el que mena a la porta que dona accés a la salvació.

Jesucrist és la porta (cf. *Jn* 10, 9) que ens obre l'accés al Pare i, en comunió

amb ell, gaudim de la seva misericòrdia, de la seva protecció i del seu afecte. La porta és estreta perquè exigeix ésser sacrificats, comprimir l'orgull, treure'ns de sobre la càrrega de les faltes personals i perdre la por a obrir el cor amb humilitat. És estreta, sí; està, però, sempre oberta de bat a bat.

En la resposta, Jesús fa referència al fet que la invitació al banquet de la vida immortal s'ha cursat a la humanitat sencera; i la gent es dirigeix cap allà des de tots els punts cardinals. S'esperen pobres i rics, sans i malalts, ancians i nens, homes i dones, i a tots se'ls vol dispensar una acollida magnífica. La salvació no és classista ni està reservada a alguns privilegiats. Com recordava el Papa Benet XVI, Jesús, però, fa notar que hi ha "una condició única igual per a tothom: la d'esforçar-se per seguir-lo i imitar-lo, prenent sobre un mateix, com va fer ell, la creu i

dedicant la vida al servei dels germans"[1].

La salvació és assequible a tots i, alhora, no és una petitesa. La vida autèntica no es disputa davant una videoconsola, ni és com una sèrie de televisió on s'interpreta un rol fictici sense conseqüències reals. S'hi dirimeixen assumptes importants, i per això cal actuar amb responsabilitat i esforç.

El dia del judici serem jutjats segons les nostres obres. No n'hi haurà prou de declarar-se amics de Jesús: “Hem menjat i hem begut amb tu i has ensenyat per les nostres places”. Hi ha cel i hi ha infern. Els qui han “obrat el mal” estaran allà on “hi haurà els plors i el cruixit de dents”. En canvi, seran aollits tots els que hagin obrat el bé i cercat la justícia, fins i tot a costa de sacrificis. Déu no exclou ningú, però en quedaran fora

els qui no vulguin entrar per la porta estreta.

“Voldria fer-vos una proposta –diu el Papa Francesc–. Pensem ara, en silenci, per un moment, en les coses que tenim dins nostre i que ens impedeixen travessar la porta: el meu orgull, la meva supèrbia, els meus pecats. I després, pensem en l'altra porta, aquella oberta de bat a bat per la misericòrdia de Déu que a l'altra banda ens espera per donar-nos-en el perdó”[2].

[1]Benet XVI, *Àngelus*, 26-VIII-2007.

[2]Papa Francesc, *Àngelus*, 21-VIII-2016.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-xxi-de-durant-
lany-la-porta-estreta/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xxi-de-durant-lany-la-porta-estreta/) (15/03/2026)